ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟ **Αρ. Φύλλου 101**

1 Ιουλίου 2009

ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 3765

Κύρωση της Σύμβασης για την προστασία των παιδιών και τη συνεργασία σχετικά με τη διακρατική υιοθεσία.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Εκδίδομε τον ακόλουθο νόμο που ψήφισε η Βουλή:

Άρθρο πρώτο

Κυρώνεται και έχει την ισχύ, που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, η Σύμβαση για την προστασία των παιδιών και τη συνεργασία σχετικά με τη διακρατική υιοθεσία που υπογράφηκε στη Χάγη στις 29.5.1993, το κείμενο της οποίας σε πρωτότυπο στην αγγλική γλώσσα και σε μετάφραση στην ελληνική έχει ως εξής:

Convention on Protection of Children and Co-operation in Respect of Intercountry Adoption

The States signatory to the present Convention,

Recognizing that the child, for the full and harmonious development of his or her personality, should grow up in a family environment, in an atmosphere of happiness, love and understanding,

Recalling that each State should take, as a matter of priority, appropriate measures to enable the child to remain in the care of his or her family of origin,

Recognizing that intercountry adoption may offer the advantage of a permanent family to a child for whom a suitable family cannot be found in his or her State of origin,

Convinced of the necessity to take measures to ensure that intercountry adoptions are made in the best interests of the child and with respect for his or her fundamental rights, and to prevent the abduction, the sale of, or traffic in children,

Desiring to establish common provisions to this effect, taking into account the principles set forth in international instruments, in particular the United Nations Convention on the Rights of the Child, of 20 November 1989, and the United Nations Declaration on Social and Legal Principles relating to the Protection and Welfare of Children, with Special Reference to Foster Placement and Adoption Nationally and Internationally (General Assembly Resolution 41/85, of 3 December 1986),

Have agreed upon the following provisions –

CHAPTER I – SCOPE OF THE CONVENTION

Article 1

The objects of the present Convention are –

a to establish safeguards to ensure that intercountry adoptions take place in the best interests of the child and with respect for his or her fundamental rights as recognized in international law;

b to establish a system of co-operation amongst Contracting States to ensure that those safeguards are respected and thereby prevent the abduction, the sale of, or traffic in children;

c to secure the recognition in Contracting States of adoptions made in accordance with the Convention.

Article 2

1 The Convention shall apply where a child habitually resident in one Contracting State ("the State of origin") has been, is being, or is to be moved to another Contracting State ("the receiving State") either after his or her adoption in the State of

origin by spouses or a person habitually resident in the receiving State, or for the purposes of such an adoption in the receiving State or in the State of origin.

2 The Convention covers only adoptions which create a permanent parent-child relationship.

Article 3

The Convention ceases to apply if the agreements mentioned in Article 17, sub-paragraph c, have not been given before the child attains the age of eighteen years.

CHAPTER II – REQUIREMENTS FOR INTERCOUNTRY ADOPTIONS

Article 4

An adoption within the scope of the Convention shall take place only if the competent authorities of the State of origin –

a have established that the child is adoptable;

b have determined, after possibilities for placement of the child within the State of origin have been given due consideration, that an intercountry adoption is in the child's best interests;

c have ensured that

(1) the persons, institutions and authorities whose consent is necessary for adoption, have been counselled as may be necessary and duly informed of the effects of their consent, in particular whether or not an adoption will result in the termination of the legal relationship between the child and his or her family of origin,

(2) such persons, institutions and authorities have given their consent freely, in the required legal form, and expressed or evidenced in writing,

(3) the consents have not been induced by payment or compensation of any kind and have not been withdrawn, and

(4) the consent of the mother, where required, has been given only after the birth of the child; and

d have ensured, having regard to the age and degree of maturity of the child, that

(1) he or she has been counselled and duly informed of the effects of the adoption and of his or her consent to the adoption, where such consent is required,

(2) consideration has been given to the child's wishes and opinions,

(3) the child's consent to the adoption, where such consent is required, has been given freely, in the required legal form, and expressed or evidenced in writing, and

(4) such consent has not been induced by payment or compensation of any kind.

Article 5

An adoption within the scope of the Convention shall take place only if the competent authorities of the receiving State –

a have determined that the prospective adoptive parents are eligible and suited to adopt;

b have ensured that the prospective adoptive parents have been counselled as may be necessary; and

c have determined that the child is or will be authorized to enter and reside permanently in that State.

CHAPTER III – CENTRAL AUTHORITIES AND ACCREDITED BODIES

Article 6

1 A Contracting State shall designate a Central Authority to discharge the duties which are imposed by the Convention upon such authorities.

2 Federal States, States with more than one system of law or States having autonomous territorial units shall be free to appoint more than one Central Authority and to specify the territorial or personal extent of their functions. Where a State has appointed more than one Central Authority, it shall designate the Central Authority to which any communication may be addressed for transmission to the appropriate Central Authority within that State.

Article 7

1 Central Authorities shall co-operate with each other and promote co-operation amongst the competent authorities in their States to protect children and to achieve the other objects of the Convention.

2 They shall take directly all appropriate measures to –

a provide information as to the laws of their States concerning adoption and other general information, such as statistics and standard forms;

b keep one another informed about the operation of the Convention and, as far as possible, eliminate any obstacles to its application.

Article 8

Central Authorities shall take, directly or through public authorities, all appropriate measures to prevent improper financial or other gain in connection with an adoption and to deter all practices contrary to the objects of the Convention.

Article 9

Central Authorities shall take, directly or through public authorities or other bodies duly accredited in their State, all appropriate measures, in particular to –

a collect, preserve and exchange information about the situation of the child and the prospective adoptive parents, so far as is necessary to complete the adoption;

b facilitate, follow and expedite proceedings with a view to obtaining the adoption;

c promote the development of adoption counselling and post-adoption services in their States;

d provide each other with general evaluation reports about experience with intercountry adoption;

e reply, in so far as is permitted by the law of their State, to justified requests from other Central Authorities or public authorities for information about a particular adoption situation.

Article 10

Accreditation shall only be granted to and maintained by bodies demonstrating their competence to carry out properly the tasks with which they may be entrusted.

Article 11

An accredited body shall –

a pursue only non-profit objectives according to such conditions and within such limits as may be established by the competent authorities of the State of accreditation;

b be directed and staffed by persons qualified by their ethical standards and by training or experience to work in the field of intercountry adoption; and

c be subject to supervision by competent authorities of that State as to its composition, operation and financial situation.

Article 12

A body accredited in one Contracting State may act in another Contracting State only if the competent authorities of both States have authorized it to do so.

Article 13

The designation of the Central Authorities and, where appropriate, the extent of their functions, as well as the names and addresses of the accredited bodies shall be communicated by each Contracting State to the Permanent Bureau of the Hague Conference on Private International Law.

CHAPTER IV – PROCEDURAL REQUIREMENTS IN INTERCOUNTRY ADOPTION

Article 14

Persons habitually resident in a Contracting State, who wish to adopt a child habitually resident in another Contracting State, shall apply to the Central Authority in the State of their habitual residence.

Article 15

1 If the Central Authority of the receiving State is satisfied that the applicants are eligible and suited to adopt, it shall prepare a report including information about their identity, eligibility and suitability to adopt, background, family and medical history, social environment, reasons for adoption, ability to undertake an intercountry adoption, as well as the characteristics of the children for whom they would be qualified to care.

2 It shall transmit the report to the Central Authority of the State of origin.

Article 16

1 If the Central Authority of the State of origin is satisfied that the child is adoptable, it shall –

a prepare a report including information about his or her identity, adoptability, background, social environment, family history, medical history including that of the child's family, and any special needs of the child;

b give due consideration to the child's upbringing and to his or her ethnic, religious and cultural background;

c ensure that consents have been obtained in accordance with Article 4; and

d determine, on the basis in particular of the reports relating to the child and the prospective adoptive parents, whether the envisaged placement is in the best interests of the child.

2 It shall transmit to the Central Authority of the receiving State its report on the child, proof that the necessary consents have been obtained and the reasons for its determination on the placement, taking care not to reveal the identity of the mother and the father if, in the State of origin, these identities may not be disclosed.

Article 17

Any decision in the State of origin that a child should be entrusted to prospective adoptive parents may only be made if –

a the Central Authority of that State has ensured that the prospective adoptive parents agree;

b the Central Authority of the receiving State has approved such decision, where such approval is required by the law of that State or by the Central Authority of the State of origin;

c the Central Authorities of both States have agreed that the adoption may proceed; and

d it has been determined, in accordance with Article 5, that the prospective adoptive parents are eligible and suited to adopt and that the child is or will be authorized to enter and reside permanently in the receiving State.

Article 18

The Central Authorities of both States shall take all necessary steps to obtain permission for the child to leave the State of origin and to enter and reside permanently in the receiving State.

Article 19

1 The transfer of the child to the receiving State may only be carried out if the requirements of Article 17 have been satisfied.

2 The Central Authorities of both States shall ensure that this transfer takes place in secure and appropriate circumstances and, if possible, in the company of the adoptive or prospective adoptive parents.

3 If the transfer of the child does not take place, the reports referred to in Articles 15 and 16 are to be sent back to the authorities who forwarded them.

Article 20

The Central Authorities shall keep each other informed about the adoption process and the measures taken to complete it, as well as about the progress of the placement if a probationary period is required.

Article 21

1 Where the adoption is to take place after the transfer of the child to the receiving State and it appears to the Central Authority of that State that the continued placement of the child with the prospective adoptive parents is not in the child's best interests, such Central Authority shall take the measures necessary to protect the child, in particular –

a to cause the child to be withdrawn from the prospective adoptive parents and to arrange temporary care;

b in consultation with the Central Authority of the State of origin, to arrange without delay a new placement of the child with a view to adoption or, if this is not appropriate, to arrange alternative long-term care; an adoption shall not take place until the Central Authority of the State of origin has been duly informed concerning the new prospective adoptive parents;

c as a last resort, to arrange the return of the child, if his or her interests so require.

2 Having regard in particular to the age and degree of maturity of the child, he or she shall be consulted and, where appropriate, his or her consent obtained in relation to measures to be taken under this Article.

Article 22

1 The functions of a Central Authority under this Chapter may be performed by public authorities or by bodies accredited under Chapter III, to the extent permitted by the law of its State.

2 Any Contracting State may declare to the depositary of the Convention that the functions of the Central Authority under Articles 15 to 21 may be performed in that

State, to the extent permitted by the law and subject to the supervision of the competent authorities of that State, also by bodies or persons who –

a meet the requirements of integrity, professional competence, experience and accountability of that State; and

b are qualified by their ethical standards and by training or experience to work in the field of intercountry adoption.

3 A Contracting State which makes the declaration provided for in paragraph 2 shall keep the Permanent Bureau of the Hague Conference on Private International Law informed of the names and addresses of these bodies and persons.

4 Any Contracting State may declare to the depositary of the Convention that adoptions of children habitually resident in its territory may only take place if the functions of the Central Authorities are performed in accordance with paragraph 1.

5 Notwithstanding any declaration made under paragraph 2, the reports provided for in Articles 15 and 16 shall, in every case, be prepared under the responsibility of the Central Authority or other authorities or bodies in accordance with paragraph 1.

CHAPTER V – RECOGNITION AND EFFECTS OF THE ADOPTION

Article 23

1 An adoption certified by the competent authority of the State of the adoption as having been made in accordance with the Convention shall be recognized by operation of law in the other Contracting States. The certificate shall specify when and by whom the agreements under Article 17, sub-paragraph c), were given.

2 Each Contracting State shall, at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession, notify the depositary of the Convention of the identity and the functions of the authority or the authorities which, in that State, are competent to make the certification. It shall also notify the depositary of any modification in the designation of these authorities.

Article 24

The recognition of an adoption may be refused in a Contracting State only if the adoption is manifestly contrary to its public policy, taking into account the best interests of the child.

Article 25

Any Contracting State may declare to the depositary of the Convention that it will not be bound under this Convention to recognize adoptions made in accordance with an agreement concluded by application of Article 39, paragraph 2.

Article 26

1 The recognition of an adoption includes recognition of

a the legal parent-child relationship between the child and his or her adoptive parents;

b parental responsibility of the adoptive parents for the child;

c the termination of a pre-existing legal relationship between the child and his or her mother and father, if the adoption has this effect in the Contracting State where it was made.

2 In the case of an adoption having the effect of terminating a pre-existing legal parent-child relationship, the child shall enjoy in the receiving State, and in any other Contracting State where the adoption is recognized, rights equivalent to those resulting from adoptions having this effect in each such State.

3 The preceding paragraphs shall not prejudice the application of any provision more favourable for the child, in force in the Contracting State which recognizes the adoption.

Article 27

1 Where an adoption granted in the State of origin does not have the effect of terminating a pre-existing legal parent-child relationship, it may, in the receiving State which recognizes the adoption under the Convention, be converted into an adoption having such an effect –

a if the law of the receiving State so permits; and

b if the consents referred to in Article 4, sub-paragraphs c and d, have been or are given for the purpose of such an adoption.

2 Article 23 applies to the decision converting the adoption.

CHAPTER VI – GENERAL PROVISIONS

Article 28

The Convention does not affect any law of a State of origin which requires that the adoption of a child habitually resident within that State take place in that State or which prohibits the child's placement in, or transfer to, the receiving State prior to adoption.

Article 29

There shall be no contact between the prospective adoptive parents and the child's parents or any other person who has care of the child until the requirements of Article 4, sub-paragraphs a) to c), and Article 5, sub-paragraph a), have been met, unless the adoption takes place within a family or unless the contact is in compliance with the conditions established by the competent authority of the State of origin.

Article 30

1 The competent authorities of a Contracting State shall ensure that information held by them concerning the child's origin, in particular information concerning the identity of his or her parents, as well as the medical history, is preserved.

2 They shall ensure that the child or his or her representative has access to such information, under appropriate guidance, in so far as is permitted by the law of that State.

Article 31

Without prejudice to Article 30, personal data gathered or transmitted under the Convention, especially data referred to in Articles 15 and 16, shall be used only for the purposes for which they were gathered or transmitted.

Article 32

1 No one shall derive improper financial or other gain from an activity related to an intercountry adoption.

2 Only costs and expenses, including reasonable professional fees of persons involved in the adoption, may be charged or paid.

3 The directors, administrators and employees of bodies involved in an adoption shall not receive remuneration which is unreasonably high in relation to services rendered.

Article 33

A competent authority which finds that any provision of the Convention has not been respected or that there is a serious risk that it may not be respected, shall immediately inform the Central Authority of its State. This Central Authority shall be responsible for ensuring that appropriate measures are taken.

Article 34

If the competent authority of the State of destination of a document so requests, a translation certified as being in conformity with the original must be furnished. Unless otherwise provided, the costs of such translation are to be borne by the prospective adoptive parents.

Article 35

The competent authorities of the Contracting States shall act expeditiously in the process of adoption.

Article 36

In relation to a State which has two or more systems of law with regard to adoption applicable in different territorial units –

a any reference to habitual residence in that State shall be construed as referring to habitual residence in a territorial unit of that State;

b any reference to the law of that State shall be construed as referring to the law in force in the relevant territorial unit;

c any reference to the competent authorities or to the public authorities of that State shall be construed as referring to those authorized to act in the relevant territorial unit;

d any reference to the accredited bodies of that State shall be construed as referring to bodies accredited in the relevant territorial unit.

Article 37

In relation to a State which with regard to adoption has two or more systems of law applicable to different categories of persons, any reference to the law of that State shall be construed as referring to the legal system specified by the law of that State.

Article 38

A State within which different territorial units have their own rules of law in respect of adoption shall not be bound to apply the Convention where a State with a unified system of law would not be bound to do so.

Article 39

1 The Convention does not affect any international instrument to which Contracting States are Parties and which contains provisions on matters governed by the Convention, unless a contrary declaration is made by the States Parties to such instrument.

2 Any Contracting State may enter into agreements with one or more other Contracting States, with a view to improving the application of the Convention in their mutual relations. These agreements may derogate only from the provisions of Articles 14 to 16 and 18 to 21. The States which have concluded such an agreement shall transmit a copy to the depositary of the Convention.

Article 40

No reservation to the Convention shall be permitted.

Article 41

The Convention shall apply in every case where an application pursuant to Article 14 has been received after the Convention has entered into force in the receiving State and the State of origin.

Article 42

The Secretary General of the Hague Conference on Private International Law shall at regular intervals convene a Special Commission in order to review the practical operation of the Convention.

CHAPTER VII – FINAL CLAUSES

Article 43

1 The Convention shall be open for signature by the States which were Members of the Hague Conference on Private International Law at the time of its Seventeenth Session and by the other States which participated in that Session.

2 It shall be ratified, accepted or approved and the instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands, depositary of the Convention.

Article 44

1 Any other State may accede to the Convention after it has entered into force in accordance with Article 46, paragraph 1.

2 The instrument of accession shall be deposited with the depositary.

3 Such accession shall have effect only as regards the relations between the acceding State and those Contracting States which have not raised an objection to its accession in the six months after the receipt of the notification referred to in sub-paragraph b) of Article 48. Such an objection may also be raised by States at the time when they ratify, accept or approve the Convention after an accession. Any such objection shall be notified to the depositary.

Article 45

1 If a State has two or more territorial units in which different systems of law are applicable in relation to matters dealt with in the Convention, it may at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession declare that this Convention shall extend to all its territorial units or only to one or more of them and may modify this declaration by submitting another declaration at any time.

2 Any such declaration shall be notified to the depositary and shall state expressly the territorial units to which the Convention applies.

3 If a State makes no declaration under this Article, the Convention is to extend to all territorial units of that State.

Article 46

1 The Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of three months after the deposit of the third instrument of ratification, acceptance or approval referred to in Article 43.

2 Thereafter the Convention shall enter into force –

a for each State ratifying, accepting or approving it subsequently, or acceding to it, on the first day of the month following the expiration of three months after the deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession;

b for a territorial unit to which the Convention has been extended in conformity with Article 45, on the first day of the month following the expiration of three months after the notification referred to in that Article.

Article 47

1 A State Party to the Convention may denounce it by a notification in writing addressed to the depositary.

2 The denunciation takes effect on the first day of the month following the expiration of twelve months after the notification is received by the depositary. Where a longer period for the denunciation to take effect is specified in the notification, the denunciation takes effect upon the expiration of such longer period after the notification is received by the depositary.

Article 48

The depositary shall notify the States Members of the Hague Conference on Private International Law, the other States which participated in the Seventeenth Session and the States which have acceded in accordance with Article 44, of the following –

a the signatures, ratifications, acceptances and approvals referred to in Article 43;

b the accessions and objections raised to accessions referred to in Article 44;

c the date on which the Convention enters into force in accordance with Article 46;

d the declarations and designations referred to in Articles 22, 23, 25 and 45;

e the agreements referred to in Article 39;

f the denunciations referred to in Article 47.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized thereto, have signed this Convention.

Done at The Hague, on the 29th day of May 1993, in the English and French languages, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Kingdom of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through diplomatic channels, to each of the States Members of the Hague Conference on Private International Law at the date of its Seventeenth Session and to each of the other States which participated in that Session.

Pour la République d'Albanie,
For the Republic of Albania,

Pour la République fédérale d'Allemagne,
For the Federal Republic of Germany,

Pour les Etats-Unis d'Amérique,
For the United States of America,

Pour la République argentine,
For the Argentine Republic,

Pour l'Australie,
For Australia

Pour la République d'Autriche,
For the Republic of Austria,

Pour la République du Bélarus,
For the Republic of Belarus,

Pour la République du Chili,
For the Republic of Chile,

Pour la République populaire de Chine,
For the People's Republic of China,

Pour la République de Chypre,
For the Republic of Cyprus,

Pour la République de Colombie,
For the Republic of Colombia,

Pour la République de Corée,
For the Republic of Korea,

Pour la République du Costa Rica,
For the Republic of Costa Rica,

(s.) ALFONSINA C. DE CHAVARRÍA

Pour le Royaume du Danemark,
For the Kingdom of Denmark,

Pour la République arabe d'Egypte,
For the Arab Republic of Egypt,

Pour la République d'El Salvador,
For the Republic of El Salvador,

Pour la République de l' Equateur,
For the Republic of Ecuador,

Pour le Royaume d'Espagne,
For the Kingdom of Spain,

Pour la République de Finlande,
For the Republic of Finland,

Pour la République française,
For the French Republic,

Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord,
For the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland,

Pour la République d'Haïti,
For the Republic of Haiti,

Pour la République hellénique,
For the Hellenic Republic,

Pour la République du Honduras,
For the Republic of Honduras,

Pour la République de Hongrie,
For the Republic of Hungary,

Pour la République de l'Inde,
For the Republic of India,

Pour la République d'Indonésie,
For the Republic of Indonesia,

Pour l'Irlande,
For Ireland,

Pour l'Etat d'Israël,
For the State of Israel,

Pour la République italienne,
For the Italian Republic

Pour le Japon,
For Japan,

Pour la République du Kenya,
For the Republic of Kenya,

Pour la République de Lettonie,
For the Republic of Latvia,

Pour la République libanaise,
For the Lebanese Republic,

Pour le Grande-Duché de Luxembourg,
For the Grand Duchy of Luxemburg,

Pour la République de Madagascar,
For the Republic of Madagascar,

Pour la République de Maurice,
For the Republic of Mauritius,

Pour les Etats-Unis du Mexique,
For the United Mexican States,

(s.) J.L. SIQUEIROS

Pour le Royaume du Népal,
For the Kingdom of Nepal,

Pour le Royaume de Norvège,
For the Kingdom of Norway,

Pour la République du Panama,
For the Republic of Panama,

Pour le Royaume des Pays-Bas,
For the Kingdom of the Netherlands,

Pour la République du Pérou,
For the Republic of Peru,

Pour la République des Philippines,
For the Republic of the Philippines,

Pour la République de Pologne,
For the Republic of Poland,

Pour la République portugaise,
For the Portuguese Republic,

Pour la Roumanie,
For Romania,

(s.) ION M. ANGHEL

Pour la Fédération de Russie,
For the Russian Federation,

Pour le Saint-Siège,
For the Holy See,

Pour le Royaume de Thaïlande,
For the Kingdom of Thailand,

Pour la République turque,
For the Republic of Turkey,

Pour la République orientale de l'Uruguay,
For the Eastern Republic of Uruguay,

Pour la République du Venezuela,
For the Republic of Venezuela,

Pour la République socialiste du Viet Nam,
For the Socialist Republic of Viet Nam,

Copie certifiée conforme à l'original

Le Directeur des Traités
du Ministère des Affaires Etrangères
du Royaume des Pays-Bas

Certified true copy of the original

The Director of Treaties
of the Ministry of Foreign Affairs
of the Kingdom of the Netherlands

ΣΥΜΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΗ ΥΙΟΘΕΣΙΑ.

Τα Κράτη που υπογράφουν την παρούσα Σύμβαση,

Αναγνωρίζοντας ότι το παιδί, για την πλήρη και αρμονική ανάπτυξη της προσωπικότητάς του, πρέπει να μεγαλώνει μέσα σε οικογενειακό περιβάλλον, σε ατμόσφαιρα ευτυχίας, αγάπης και κατανόησης,

Υπενθυμίζοντας ότι κάθε Κράτος θα πρέπει κατά προτεραιότητα να λαμβάνει κατάλληλα μέτρα ώστε να παραμένει το παιδί στη φροντίδα της οικογένειας από την οποία προέρχεται,

Αναγνωρίζοντας ότι η διακρατική υιοθεσία μπορεί να προσφέρει το πλεονέκτημα μιας μόνιμης οικογένειας σε ένα παιδί για το οποίο δεν μπορεί να βρεθεί κατάλληλη οικογένεια στο Κράτος της προέλευσής του,

Πιστεύοντας ότι είναι αναγκαίο να ληφθούν μέτρα που να εξασφαλίζουν ότι οι διακρατικές υιοθεσίες γίνονται προς το συμφέρον του παιδιού και με σεβασμό προς τα θεμελιώδη δικαιώματα του, καθώς και στο να παρεμποδισθεί η αρπαγή, η πώληση, ή η παράνομη διακίνηση παιδιών,

Επιθυμώντας να θεσπίσουν κοινές διατάξεις γι αυτό το σκοπό, λαμβάνοντας υπ' όψη τις αρχές που αναφέρονται σε διεθνή κείμενα, ειδικότερα στη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τα δικαιώματα του παιδιού, της 20.11.1989, και στη Διακήρυξη των Ηνωμένων Εθνών για τις κοινωνικές και νομικές Αρχές σχετικά με την προστασία και την ευημερία των παιδιών και ειδικότερα στις πρακτικές που ακολουθούνται στο θέμα της υιοθεσίας και της ανάδοχης οικογένειας σε εθνικό και διεθνές επίπεδο (Απόφαση Γενικής Συνέλευσης 41/85, της 3.12.1986),

Συμφώνησαν τα ακόλουθα:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι - ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

Άρθρο 1

Η παρούσα Σύμβαση έχει ως αντικείμενο:

α) Να καθιερώσει εγγυήσεις για να εξασφαλίσει ότι οι διακρατικές υιοθεσίες γίνονται για το συμφέρον του παιδιού και με σεβασμό προς τα θεμελιώδη δικαιώματά του, όπως αυτά αναγνωρίζονται στο διεθνές δίκαιο.

β) Να καθιερώσει ένα σύστημα συνεργασίας μεταξύ των Συμβαλλόμενων Κρατών που να εξασφαλίζει ότι αυτές οι εγγυήσεις γίνονται σεβαστές και κατατείνουν στην παρεμπόδιση της αρπαγής, της πώλησης, ή της παράνομης διακίνησης παιδιών.

γ) Να εξασφαλίσει την αναγνώριση στα Συμβαλλόμενα Κράτη υιοθεσιών που έγιναν σύμφωνα με τη Σύμβαση.

Άρθρο 2

(1) Η Σύμβαση εφαρμόζεται, όταν ένα παιδί το οποίο έχει τη συνήθη διαμονή του σε Συμβαλλόμενο Κράτος («το Κράτος προέλευσης») μετακινήθηκε, μετακινείται ή πρόκειται να μετακινηθεί σε άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος («το Κράτος υποδοχής»), είτε μετά από την υιοθεσία του στο Κράτος προέλευσης από συζύζους ή από ένα πρόσωπο που έχει τη συνήθη διαμονή του στο Κράτος υποδοχής, είτε για το σκοπό επίτευξη μιας τέτοιας υιοθεσίας στο Κράτος υποδοχής ή στο Κράτος προέλευσης.

(2) Η Σύμβαση καλύπτει μόνο υιοθεσίες οι οποίες δημιουργούν μια διαρκή σχέση γονέα-παιδιού.

Άρθρο 3

Η Σύμβαση παύει να εφαρμόζεται εάν οι συμφωνίες που αναφέρονται στο άρθρο 17, υποπαράγραφο γ, δεν έχουν συναφθεί πριν γίνει το παιδί δεκαοχτώ ετών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ - ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΝΑΨΗ ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΩΝ ΥΙΟΘΕΣΙΩΝ

Άρθρο 4

Οι υιοθεσίες που προβλέπονται από την παρούσα Σύμβαση λαμβάνουν χώρα μόνο εάν οι αρμόδιες αρχές του Κράτους προέλευσης:

α) Έχουν αποφανθεί ότι το παιδί μπορεί να υιοθετηθεί

β) Έχουν διαπιστώσει, αφού εξέτασαν δεόντως τις δυνατότητες τοποθέτησης του παιδιού μέσα στο Κράτος προέλευσής του, ότι μια διακρατική υιοθεσία είναι προς το συμφέρον του παιδιού.

γ) Έχουν εξασφαλίσει:

(1) Ότι τα πρόσωπα, τα ιδρύματα και οι αρχές των οποίων η συναίνεση είναι αναγκαία για την υιοθεσία, έχουν ερωτηθεί και ενημερωθεί δεόντως σχετικά με τις συνέπειες της συναίνεσης τους, ειδικότερα στο εάν μία υιοθεσία έχει ως αποτέλεσμα τη διακοπή ή όχι του νομικού δεσμού μεταξύ του παιδιού και της οικογένειας προέλευσής του.

(2) Ότι τα πρόσωπα αυτά, τα ιδρύματα και οι αρχές έχουν δώσει τη συναίνεση τους ελεύθερα, σύμφωνα με τον προβλεπόμενο νομικό τύπο, και ότι η συναίνεση αυτή διατυπώθηκε εγγράφως.

(3) Ότι οι συναινέσεις δεν αποτελούν προϊόν πληρωμής ή αποζημίωσης οποιουδήποτε είδους και ότι αυτές δεν έχουν ανακληθεί και

(4) Ότι η συναίνεση της μητέρας όπου απαιτείται δόθηκε μόνο μετά τη γέννηση του παιδιού και

δ) Έχουν εξασφαλίσει, λαμβάνοντας υπ' όψη την ηλικία και την ωριμότητα του παιδιού:

(1) Ότι έχει ζητηθεί η γνώμη του και έχει ενημερωθεί δεόντως για τις συνέπειες της υιοθεσίας και της συναίνεσής του στην υιοθεσία, όπου μία τέτοια συναίνεση απαιτείται.

(2) Ότι δόθηκε προσοχή στις επιθυμίες και τη γνώμη του παιδιού

(3) Ότι η συναίνεση του παιδιού στην υιοθεσία όπου μία τέτοια συναίνεση απαιτείται δόθηκε ελεύθερα, σύμφωνα με τον προβλεπόμενο νομικό τύπο και διατυπώθηκε εγγράφως, και

(4) Ότι αυτή η συναίνεση δεν αποτελεί προϊόν πληρωμής ή αποζημίωσης οποιουδήποτε είδους.

Άρθρο 5

Οι υιοθεσίες που προβλέπονται από την παρούσα Σύμβαση λαμβάνουν χώρα μόνο εάν οι αρμόδιες αρχές του Κράτους υποδοχής:

α) Έχουν διαπιστώσει ότι οι μελλοντικοί θετοί γονείς είναι κατάλληλοι και ικανοί να υιοθετήσουν

β) Έχουν εξασφαλίσει ότι οι μελλοντικοί θετοί γονείς έχουν τύχει των κατάλληλων συμβουλών, και

γ) Έχουν διαπιστώσει ότι στο παιδί δόθηκε ή θα δοθεί άδεια να εισέλθει και να διαμείνει μόνιμα στο κράτος αυτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III - ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΠΙΣΤΕΥΜΕΝΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

Άρθρο 6

(1) Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος ορίζει μία Κεντρική Αρχή υπεύθυνη να εκτελεί τις υποχρεώσεις που θα της επιβάλλονται από τη Σύμβαση.

(2) Ομοσπονδιακά κράτη, κράτη με πλειονότητα νομικών συστημάτων ή κράτη που έχουν αυτόνομες εδαφικές περιοχές έχουν την ευχέρεια να ορίσουν περισσότερες από μία Κεντρικές Αρχές προσδιορίζοντας και την εδαφική ή προσωπική έκταση των λειτουργιών τους. Το κράτος που κάνει χρήση αυτής της ευχέρειας ορίζει την Κεντρική Αρχή στην οποία θα απευθύνεται κάθε επικοινωνία προκειμένου να τη διαβιβάζει στη συνέχεια στην αρμόδια Κεντρική Αρχή εντός αυτού του κράτους.

Άρθρο 7

(1) Οι Κεντρικές Αρχές: Οφείλουν να συνεργάζονται μεταξύ τους και να προάγουν τη συνεργασία μεταξύ των αρμοδίων υπηρεσιών των κρατών τους προκειμένου να διασφαλίζουν την προστασία των παιδιών και να επιτυγχάνουν τους υπόλοιπους στόχους της Σύμβασης.

(2) Οφείλουν να λαμβάνουν απευθείας όλα τα κατάλληλα μέτρα

α) για να παρέχουν πληροφορίες που αφορούν την εσωτερική νομοθεσία των κρατών τους σε σχέση με την νομοθεσία και να δίνουν άλλες γενικές πληροφορίες, όπως στατιστικές και τυποποιημένα έντυπα.

β) για να ενημερώνονται μεταξύ τους σχετικά με τη λειτουργία της Σύμβασης και, στο μέτρο του δυνατού, να αίρουν τα εμπόδια που ενδεχομένως συναντώνται κατά την εφαρμογή της.

Άρθρο 8

Οι Κεντρικές Αρχές λαμβάνουν, απευθείας ή με τη συνδρομή δημοσίων υπηρεσιών, όλα τα κατάλληλα μέτρα για να παρεμποδίσουν τον πορισμό αθέμιτου οικονομικού ή άλλου κέρδους σε σχέση με μία υιοθεσία και να αποτρέψουν κάθε πρακτική που είναι αντίθετη με τους σκοπούς της Σύμβασης.

Άρθρο 9

Οι Κεντρικές Αρχές λαμβάνουν απευθείας ή με τη συνδρομή δημοσίων υπηρεσιών ή άλλων οργανισμών δεόντως διαπιστευμένων στα Κράτη τους, όλα τα κατάλληλα μέτρα, ειδικότερα για:

α) να συλλέγουν, να διατηρούν και να ανταλλάσουν πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση του παιδιού και των μελλοντικών θετών γονέων, στο μέτρο που είναι αναγκαίο για την πραγματοποίηση της υιοθεσίας.

β) να διευκολύνουν, να ακολουθούν και να επισπεύδουν τη διαδικασία επίτευξης της υιοθεσίας.

γ) να προάγουν στα κράτη τους την ανάπτυξη ειδικών υπηρεσιών για την παροχή συμβουλών πριν και μετά την υιοθεσία.

δ) να ανταλλάσουν μεταξύ τους γενικές εκθέσεις αξιολόγησης σχετικά με την εμπειρία τους σε διακρατικές υιοθεσίες.

ε) να απαντούν, στην έκταση που επιτρέπεται από το δίκαιο του κράτους τους, σε δικαιολογημένα αιτήματα άλλων Κεντρικών Αρχών ή δημοσίων υπηρεσιών για πληροφορίες σχετικά με μία ιδιάζουσα περίπτωση υιοθεσίας.

Άρθρο 10

Διαπίστευση είναι δυνατόν να παρέχεται και να διατηρείται μόνον από εκείνους τους οργανισμούς οι οποίοι αποδεικνύουν την ικανότητά τους να εκτελούν σωστά τα καθήκοντα που τους έχουν ανατεθεί.

Άρθρο 11

Ένας διαπιστευμένος οργανισμός οφείλει:

α) να επιδιώκει μόνο μη κερδοσκοπικούς σκοπούς σύμφωνα με τις προϋποθέσεις και τα όρια που τέθηκαν από τις αρμόδιες αρχές του κράτους της διαπίστευσης.

β) να διευθύνεται και να στελεχώνεται από πρόσωπα τα οποία διακρίνονται για το ήθος και για την εκπαίδευση ή εμπειρία τους στον τομέα της διακρατικής υιοθεσίας,

και

γ) να υπόκειται στον έλεγχο των αρμοδίων αρχών του κράτους αυτού ως προς τη σύνθεσή του, τη λειτουργία και την οικονομική του κατάσταση.

Άρθρο 12

Ένας οργανισμός διαπιστευμένος σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος μπορεί να ενεργεί σε ένα άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος μόνο εάν οι αρμόδιες αρχές αμφοτέρων των Κρατών του έχουν δώσει αυτήν την εξουσία.

Άρθρο 13

Ο ορισμός των Κεντρικών Αρχών και, όπου επιβάλλεται, η έκταση των λειτουργιών τους, καθώς επίσης και τα ονόματα και οι διευθύνσεις των διαπιστευμένων οργανισμών θα ανακοινώνονται από κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος στο Μόνιμο Γραφείο της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV - ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΗΣ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

Άρθρο 14

Πρόσωπα που διαμένουν συνήθως σε Συμβαλλόμενο Κράτος, τα οποία επιθυμούν να υιοθετήσουν παιδί που η συνήθης διαμονή του βρίσκεται σε ένα άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, θα πρέπει να απευθύνονται στην Κεντρική Αρχή του Κράτους της συνήθους διαμονής τους.

Άρθρο 15

(1) Εάν η Κεντρική Αρχή του Κράτους υποδοχής θεωρεί ότι οι αιτούντες είναι ικανοί και κατάλληλοι να υιοθετήσουν, τότε συντάσσει έκθεση στην οποία περιλαμβάνονται πληροφορίες σχετικά με την ταυτότητα, την ικανότητα και την καταλληλότητά τους να υιοθετήσουν, την προσωπική τους κατάσταση, το οικογενειακό και ιατρικό τους ιστορικό, το κοινωνικό τους περιβάλλον, τους λόγους που τους ώθησαν να υιοθετήσουν, την ικανότητά τους να αναλάβουν μια διακρατική υιοθεσία, καθώς επίσης και τα σχετικά με τα παιδιά για τα οποία αυτοί κρίνονται ικανοί να φροντίζουν.

(2) Διαβιβάζει την έκθεση στην Κεντρική Αρχή του Κράτους προέλευσης.

Άρθρο 16

(1) Εάν η Κεντρική Αρχή του Κράτους προέλευσης πεισθεί ότι το παιδί μπορεί να υιοθετηθεί:

α) συντάσσει έκθεση στην οποία περιλαμβάνονται πληροφορίες σχετικά με την ταυτότητά του, τη δυνα-

τότητα υιοθεσίας του, το κοινωνικό του περιβάλλον, το οικογενειακό και προσωπικό του ιστορικό, το ιατρικό του ιστορικό, όπως και αυτό της οικογένειας του, καθώς επίσης και κάθε πληροφορία για τις ειδικές ανάγκες του παιδιού

β) δίνει τη δέουσα προσοχή στην ανατροφή του παιδιού και στο εθνικό, θρησκευτικό και πολιτιστικό του υπόβαθρο

γ) εξασφαλίζει ότι έχουν δοθεί οι συναινέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, και

δ) διαπιστώνει, στηριζόμενη κυρίως στις εκθέσεις που αφορούν το παιδί και τους μελλοντικούς θετούς γονείς, ότι η προβλεπόμενη τοποθέτηση είναι προς το συμφέρον του παιδιού.

(2) Διαβιβάζει στην Κεντρική Αρχή του Κράτους υποδοχής την έκθεση της για το παιδί, την απόδειξη ότι δόθηκαν οι αναγκαίες συναινέσεις και τους λόγους για την απόφαση της σχετικά με την τοποθέτηση, φροντίζοντας να μην αποκαλύψει την ταυτότητα της μητέρας και του πατέρα εάν, στο Κράτος προέλευσης δεν επιτρέπεται αυτές οι ταυτότητες να αποκαλυφθούν.

Άρθρο 17

Οποιαδήποτε απόφαση στο Κράτος προέλευσης ότι ένα παιδί μπορεί να ανατεθεί σε υποψήφιους θετούς γονείς μπορεί να ληφθεί μόνο:

α) εάν η Κεντρική Αρχή αυτού του κράτους, έχει εξασφαλίσει ότι οι υποψήφιοι θετοί γονείς συμφωνούν.

β) εάν η Κεντρική Αρχή του Κράτους υποδοχής έχει εγκρίνει αυτή την απόφαση, όταν μία τέτοια έγκριση απαιτείται από τη νομοθεσία του Κράτους αυτού ή από την Κεντρική Αρχή του Κράτους προέλευσης.

γ) εάν οι Κεντρικές Αρχές αμφοτέρων των κρατών έχουν συμφωνήσει ότι η υιοθεσία μπορεί να προχωρήσει, και

δ) εάν έχει καθορισθεί, σύμφωνα με το άρθρο 5, ότι οι υποψήφιοι θετοί γονείς είναι κατάλληλοι και ικανοί να υιοθετήσουν και ότι στο παιδί έχει δοθεί ή θα δοθεί η άδεια να εισέλθει και να διαμείνει μόνιμα στο Κράτος υποδοχής.

Άρθρο 18

Οι Κεντρικές Αρχές αμφοτέρων των κρατών λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσουν να πάρει το παιδί άδεια εξόδου από το Κράτος προέλευσης και άδεια εισόδου από το Κράτος υποδοχής ώστε να κατοικήσει σε αυτό μόνιμα.

Άρθρο 19

(1) Η μεταφορά του παιδιού στο Κράτος υποδοχής μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο εάν έχουν πληρωθεί οι προϋποθέσεις του άρθρου 17.

(2) Οι Κεντρικές Αρχές αμφοτέρων των κρατών εξασφαλίζουν ώστε η μετακίνηση αυτή να πραγματοποιηθεί με κάθε ασφάλεια, με κατάλληλες συνθήκες και, εφόσον αυτό είναι δυνατόν, με τη συνοδεία των θετών ή υποψήφιων θετών γονέων.

(3) Εάν η μετακίνηση του παιδιού δεν πραγματοποιηθεί, οι εκθέσεις που αναφέρονται στα άρθρα 15 και 16 πρέπει να επιστραφούν στις αρχές που τις απέστειλαν.

Άρθρο 20

Οι Κεντρικές Αρχές ενημερώνουν η μία την άλλη σχετικά με την πρόοδο της υιοθεσίας και τα μέτρα που λαμβάνονται για την ολοκλήρωσή της, καθώς επίσης και σχετικά με την έκβαση της δοκιμαστικής περιόδου εφόσον απαιτείται μία τέτοια.

Άρθρο 21

(1) Όταν η υιοθεσία πρόκειται να πραγματοποιηθεί μετά την μετακίνηση του παιδιού στο Κράτος υποδοχής και η Κεντρική Αρχή αυτού του κράτους θεωρεί ότι η συνεχιζόμενη παραμονή του παιδιού στους υποψήφιους θετούς γονείς δεν είναι προς το συμφέρον του, τότε, η Κεντρική αυτή Αρχή παίρνει τα αναγκαία μέτρα για να προστατεύσει το παιδί. Ειδικότερα:

α) Προκαλεί την απομάκρυνση του παιδιού από τους υποψήφιους θετούς γονείς και ρυθμίζει την προσωρινή του επιμέλεια.

β) Μετά από διαβούλευση με την Κεντρική Αρχή του Κράτους προέλευσης, κανονίζει χωρίς καθυστέρηση μία νέα τοποθέτηση του παιδιού με προοπτική την υιοθεσία του ή, εάν αυτό δεν είναι δυνατόν, ρυθμίζει μία εναλλακτική μακροπρόθεσμη επιμέλεια. Νέα υιοθεσία δύναται να πραγματοποιηθεί μόνο εφόσον η Κεντρική Αρχή του Κράτους προέλευσης έχει δεόντως ενημερωθεί σχετικά με τους νέους υποψήφιους θετούς γονείς.

γ) Ως τελευταία λύση, ρυθμίζει την επιστροφή του παιδιού, εάν αυτό επιβάλλει το συμφέρον του.

(2) Λαμβάνοντας υπ' όψη ειδικότερα την ηλικία και το βαθμό ωριμότητας του παιδιού, ζητείται η γνώμη του, και όπου μπορεί να εφαρμοστεί, επιτυγχάνεται η συναίνεσή του σε σχέση με μέτρα που πρόκειται να ληφθούν σύμφωνα με το παρόν άρθρο.

Άρθρο 22

(1) Οι λειτουργίες που ανατίθενται σε μία Κεντρική Αρχή σύμφωνα με το παρόν Κεφάλαιο μπορεί να εκτελούνται από δημόσιες υπηρεσίες ή από οργανισμούς διαπιστευμένους σύμφωνα με το Κεφάλαιο III, στο μέτρο που επιτρέπεται αυτό από τη νομοθεσία του κράτους της ως άνω Αρχής.

(2) Συμβαλλόμενο Κράτος μπορεί να δηλώσει στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης ότι οι λειτουργίες που ανατέθηκαν στην Κεντρική Αρχή σύμφωνα με τα άρθρα 15 ως 21 είναι δυνατόν να εκτελούνται σε αυτό το κράτος, στο μέτρο που επιτρέπεται αυτό από τη νομοθεσία και υπό την επίβλεψη των αρμοδίων αρχών του κράτους αυτού, επίσης από νομικά ή φυσικά πρόσωπα, τα οποία:

α) πληρούν τις προϋποθέσεις της ακεραιότητας της επαγγελματικής ικανότητας, της πείρας και της υπευθυνότητας αυτού του Κράτους,

β) έχουν τα προσόντα, με βάση το ήθος, την εκπαίδευση ή την πείρα τους να εργάζονται στον τομέα της διακρατικής υιοθεσίας,

(3) Το Συμβαλλόμενο Κράτος, το οποίο προβαίνει στη δήλωση που προβλέπεται στην παράγραφο 2, τηρεί ενήμερο το Μόνιμο Γραφείο της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου, σχετικά με τα ονόματα και τις διευθύνσεις αυτών των οργανισμών και προσώπων.

(4) Συμβαλλόμενο Κράτος μπορεί να δηλώσει στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης ότι υιοθεσίες παιδιών των οποίων η συνήθης διαμονή τους βρίσκεται στην επικράτεια του μπορεί να πραγματοποιηθούν μόνο εάν οι λειτουργίες των Κεντρικών Αρχών εκτελούνται σύμφωνα με την παράγραφο 1.

(5) Ανεξάρτητα από οποιαδήποτε δήλωση, που γίνεται σύμφωνα με την παράγραφο 2, οι εκθέσεις οι οποίες προβλέπονται στα άρθρα 15 και 16 συντάσσονται, σε κάθε περίπτωση, με την ευθύνη της Κεντρικής Αρχής ή άλλων αρχών ή οργανισμών σύμφωνα με την παράγραφο 1.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V - ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

Άρθρο 23

(1) Υιοθεσία, για την οποία η αρμόδια αρχή Συμβαλλόμενου Κράτους παρέχει πιστοποίηση ότι έγινε σύμφωνα με τη Σύμβαση, αναγνωρίζεται ως νόμιμη στα άλλα Συμβαλλόμενα Κράτη. Η πιστοποίηση προσδιορίζει πότε και από ποιόν δόθηκαν οι συμφωνίες που προβλέπονται από το άρθρο 17, υποπαράγραφο γ.

(2) Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος, κατά το χρόνο της υπογραφής, της επικύρωσης, της αποδοχής, της έγκρισης ή της προσχώρησης, γνωστοποιεί στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης την ταυτότητα και τις λειτουργίες της Αρχής ή των Αρχών οι οποίες, σε αυτό το κράτος, είναι αρμόδιες να προβούν στην πιστοποίηση. Επίσης γνωστοποιεί στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης οποιαδήποτε τροποποίηση στο διορισμό αυτών των αρχών.

Άρθρο 24

Οι αρμόδιες αρχές ενός Συμβαλλόμενου Κράτους μπορούν να αρνηθούν την αναγνώριση μιας υιοθεσίας εφόσον αυτή είναι προδήλως αντίθετη προς τη δημόσια τάξη αυτού, λαμβανομένου υπ' όψη του συμφέροντος του παιδιού.

Άρθρο 25

Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος μπορεί να δηλώσει στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης ότι δεν θα δεσμεύεται από αυτήν για να αναγνωρίζει υιοθεσίες που έγιναν με βάση συμφωνία η οποία καταρτίσθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 39, παραγρ. 2.

Άρθρο 26

(1) Η αναγνώριση μιας υιοθεσίας περιλαμβάνει την αναγνώριση:

α) της νομικής σχέσης γονέα-παιδιού μεταξύ του παιδιού και των θετών του γονέων

β) τη γονική μέριμνα των θετών γονέων για το παιδί

γ) την παύση του προϋφιστάμενου νομικού δεσμού μεταξύ του παιδιού και της μητέρας και του πατέρα του, εφόσον η υιοθεσία επιφέρει αυτό το αποτέλεσμα στο Συμβαλλόμενο Κράτος όπου αυτή πραγματοποιήθηκε.

(2) Στην περίπτωση που η υιοθεσία έχει ως αποτέλεσμα την παύση του προϋπάρχοντος νομικού δεσμού γονέα-παιδιού, το παιδί θα απολαμβάνει στο Κράτος υποδοχής, και σε οποιοδήποτε άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος όπου αναγνωρίζεται η υιοθεσία, δικαιώματα ισοδύναμα με αυτά που προκύπτουν από υιοθεσίες που επιφέρουν αυτό το αποτέλεσμα σε καθένα από τα κράτη αυτά.

(3) Οι προηγούμενες παράγραφοι δεν αποκλείουν την εφαρμογή οποιασδήποτε διάταξης που ισχύει στο Συμβαλλόμενο Κράτος που αναγνωρίζει την υιοθεσία και η οποία είναι περισσότερο ευνοϊκή για το παιδί.

Άρθρο 27

(1) Όταν μία υιοθεσία που πραγματοποιήθηκε στο Κράτος προέλευσης δεν έχει ως αποτέλεσμα τη διακοπή ενός προϋπάρχοντος νομικού δεσμού γονέα-παιδιού, μπορεί στο Κράτος υποδοχής το οποίο αναγνωρίζει την υιοθεσία σύμφωνα με τη Σύμβαση να μετατραπεί σε υιοθεσία που επιφέρει ένα τέτοιο αποτέλεσμα:

α) εάν το δίκαιο του Κράτους υποδοχής το επιτρέπει. Και

β) εάν οι συναινέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, υποπαράγραφοι γ και δ, δόθηκαν ή δίνονται για να επιτευχθεί μια τέτοια υιοθεσία.

(2) Το άρθρο 23 εφαρμόζεται στην απόφαση μετατροπής της υιοθεσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI - ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 28

Η Σύμβαση δεν θίγει τους νόμους του Κράτους προέλευσης οι οποίοι επιτάσσουν, να πραγματοποιείται στο εν λόγω κράτος η υιοθεσία ενός παιδιού που έχει τη συνήθη διαμονή του εντός αυτού του κράτους, ή οι οποίοι απαγορεύουν την τοποθέτηση του παιδιού ή τη μεταφορά του στο Κράτος υποδοχής πριν από την υιοθεσία.

Άρθρο 29

Καμία επαφή μεταξύ των υποψήφιων θετών γονέων και των γονέων του παιδιού ή οποιουδήποτε άλλου προσώπου που έχει τη φροντίδα του παιδιού δεν είναι δυνατόν να γίνει ενόσω οι διατάξεις του άρθρου 4, υποπαράγραφοι α μέχρι γ, και άρθρου 5, υποπαράγραφος 5 δεν γίνονται σεβαστές, εκτός εάν η υιοθεσία πραγματοποιείται μεταξύ μελών μιας οικογένειας ή εκτός εάν οι όροι που τέθηκαν από την αρμόδια αρχή του Κράτους προέλευσης έχουν πληρωθεί.

Άρθρο 30

(1) Οι αρμόδιες αρχές ενός Συμβαλλόμενου Κράτους εξασφαλίζουν τη διαφύλαξη των πληροφοριών που κατέχουν αναφορικά με την καταγωγή του παιδιού, ειδικότερα πληροφορίες που αφορούν την ταυτότητα των γονέων του, καθώς επίσης και το ιατρικό ιστορικό του ίδιου και της οικογένειάς του.

(2) Διασφαλίζουν ότι το παιδί ή ο εκπρόσωπος του θα έχει πρόσβαση σε αυτές τις πληροφορίες, υπό την κατάλληλη καθοδήγηση, στο μέτρο που αυτό επιτρέπεται από τη νομοθεσία του Κράτους τους.

Άρθρο 31

Με την επιφύλαξη του άρθρου 30, προσωπικά δεδομένα που συλλέγονται ή διαβιβάζονται σύμφωνα με τη Σύμβαση και ειδικότερα, δεδομένα που προβλέπονται στα άρθρα 15 και 16, χρησιμοποιούνται μόνο για τους σκοπούς για τους οποίους συνελέγησαν ή διαβιβάστηκαν.

Άρθρο 32

(1) Κανένας δεν μπορεί να αποκομίζει αθέμιτο οικονομικό ή άλλο κέρδος από μία δραστηριότητα που σχετίζεται με διακρατική υιοθεσία.

(2) Μόνο έξοδα και δαπάνες, περιλαμβανομένων εύλογων επαγγελματικών αμοιβών προσώπων που αναμιγνύονται στην υιοθεσία, μπορεί να απαιτηθούν ή να καταβληθούν.

(3) Οι διευθυντές, διοικητές και υπάλληλοι οργανισμών που εμπλέκονται σε μία υιοθεσία δεν μπορούν να εισπράττουν αποδοχές οι οποίες είναι αδικαιολόγητα υψηλές σε σχέση με τις παρασχεθείσες υπηρεσίες.

Άρθρο 33

Κάθε αρμόδια αρχή η οποία θεωρεί ότι κάποια διάταξη της Σύμβασης δεν έχει γίνει σεβαστή ή ότι υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να μη γίνει σεβαστή, ενημερώνει αμέσως την Κεντρική Αρχή του κράτους της. Αυτή η Κεντρική Αρχή είναι υπεύθυνη να εξασφαλίζει τη λήψη των κατάλληλων μέτρων.

Άρθρο 34

Εάν ζητείται από την αρμόδια αρχή του Κράτους προορισμού κάποιο έγγραφο τότε αυτό χορηγείται σε μετάφραση στην οποία βεβαιώνεται ότι αυτή είναι σύμφωνη με το πρωτότυπο. Με την επιφύλαξη αντίθετης πρόβλεψης, τα έξοδα της μετάφρασης αυτής βαρύνουν τους υποψήφιους θετούς γονείς.

Άρθρο 35

Οι αρμόδιες αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών ενεργούν με ταχύ ρυθμό στη διεκπεραίωση της υιοθεσίας.

Άρθρο 36

Στην περίπτωση που ένα κράτος περιλαμβάνει δύο ή περισσότερα νομικά συστήματα ως προς την υιοθεσία, τα οποία εφαρμόζονται σε διαφορετικές εδαφικές ενότητες:

α) οποιαδήποτε αναφορά στη συνήθη διαμονή στο κράτος αυτό ερμηνεύεται ως αναφορά στη συνήθη διαμονή μιας εδαφικής ενότητας του εν λόγω κράτους.

β) οποιαδήποτε αναφορά στο δίκαιο αυτού του κράτους ερμηνεύεται ως αναφορά στο δίκαιο που ισχύει στη σχετική εδαφική ενότητα.

γ) οποιαδήποτε αναφορά στις αρμόδιες αρχές ή στις δημόσιες υπηρεσίες αυτού του κράτους ερμηνεύεται ως αναφορά σε αυτές που είναι εξουσιοδοτημένες να ενεργούν στη σχετική εδαφική ενότητα.

δ) οποιαδήποτε αναφορά στους διαπιστευμένους οργανισμούς αυτού του κράτους ερμηνεύεται ως αναφορά στους οργανισμούς τους διαπιστευμένους στη σχετική εδαφική ενότητα.

Άρθρο 37

Στην περίπτωση που ένα κράτος περιλαμβάνει σχετικά με την υιοθεσία δύο ή περισσότερα νομικά συστήματα τα οποία εφαρμόζονται σε διαφορετικές κατηγορίες προσώπων, οποιαδήποτε αναφορά στο δίκαιο αυτού του κράτους ερμηνεύεται ως αναφορά στο δίκαιο που υποδεικνύεται από το δίκαιο αυτού του κράτους.

Άρθρο 38

Ένα κράτος εντός του οποίου διάφορες εδαφικές ενότητες έχουν τους δικούς τους νομικούς κανόνες σχετικά με την υιοθεσία δεν υποχρεούται να εφαρμόσει τη Σύμβαση στην περίπτωση που ένα κράτος με ενιαίο νομικό σύστημα δεν θα ήταν υποχρεωμένο να την εφαρμόσει.

Άρθρο 39

(1) Η Σύμβαση δεν επηρεάζει την ισχύ κανενός διεθνούς κειμένου στο οποίο τα Συμβαλλόμενα Κράτη είναι μέλη και το οποίο περιέχει διατάξεις επί θεμάτων διεπομένων από τη Σύμβαση, εκτός εάν έχει διατυπωθεί αντίθετη δήλωση από τα Κράτη Μέλη σε ένα τέτοιο κείμενο.

(2) Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος θα μπορεί να συνάπτει συμφωνίες με ένα ή περισσότερα Συμβαλλόμενα Κράτη, με την προοπτική βελτίωσης της εφαρμογής της Σύμβασης στις μεταξύ τους σχέσεις. Αυτές οι συμφωνίες δεν μπορεί να θίγουν παρά μόνο τις διατάξεις των άρθρων 14 μέχρι 16 και 18 μέχρι 21. Τα κράτη τα οποία θα καταρτίσουν μία τέτοια συμφωνία θα διαβιβάσουν ένα αντίγραφο στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης.

Άρθρο 40

Καμία επιφύλαξη στη Σύμβαση δεν επιτρέπεται.

Άρθρο 41

Η Σύμβαση εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση που μία αίτηση η οποία προβλέπεται στο άρθρο 14 έχει παραληφθεί μετά την έναρξη ισχύος της Σύμβασης στο Κράτος της υποδοχής και στο Κράτος της προέλευσης,

Άρθρο 42

Ο Γενικός Γραμματέας της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου θα συγκαλεί σε τακτά χρονικά διαστήματα μία Ειδική Επιτροπή προκειμένου να εξετάζει την πρακτική λειτουργία της Σύμβασης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII - ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 43

(1) Η Σύμβαση είναι ανοικτή για υπογραφή από τα κράτη που ήταν Μέλη της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου κατά τη Δέκατη Έβδομη Συνοδό της και από τα άλλα κράτη που συμμετείχαν σε αυτή τη Σύνοδο.

(2) Θα κυρωθεί, θα γίνει αποδεκτή ή θα εγκριθεί και τα έγγραφα της επικύρωσης, της αποδοχής ή της έγκρισης θα κατατεθούν στο Υπουργείο Εξωτερικών του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, Θεματοφύλακα της Σύμβασης.

Άρθρο 44

(1) Κάθε κράτος μπορεί να προσχωρήσει στη Σύμβαση μετά την έναρξη ισχύος της, σύμφωνα με το άρθρο 46, παράγραφο 1.

(2) Το έγγραφο προσχώρησης κατατίθεται στο Θεματοφύλακα.

(3) Η προσχώρηση έχει ισχύ μόνον όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ του προσχωρούντος κράτους και των Συμβαλλόμενων Κρατών τα οποία δεν έχουν εγείρει καμία αντίρρηση στην προσχώρηση αυτού μέσα στους έξι μήνες από τη στιγμή λήψης της κοινοποίησης για την οποία γίνεται αναφορά στην υποπαράγραφο β΄ του άρθρου 48. Μία τέτοια αντίρρηση μπορεί να εγερθεί επίσης από κάθε Κράτος κατά το χρόνο της επικύρωσης, της έγκρισης ή της αποδοχής της Σύμβασης μετά από την προσχώρηση. Τέτοιες αντιρρήσεις θα κοινοποιούνται στο Θεματοφύλακα.

Άρθρο 45

(1) Εάν ένα Κράτος περιλαμβάνει δύο ή περισσότερες εδαφικές ενότητες, στις οποίες διαφορετικά νομικά συστήματα εφαρμόζονται ως προς τα θέματα τα οποία διαπραγματεύονται στη Σύμβαση, μπορεί κατά το χρόνο της υπογραφής, της επικύρωσης, της αποδοχής, της έγκρισης ή της προσχώρησης, να δηλώσει ότι η παρούσα Σύμβαση θα εφαρμόζεται σε όλες τις εδαφικές του ενότητες ή μόνο σε μία ή περισσότερες από αυτές και θα μπορεί οποτεδήποτε να τροποποιήσει αυτή τη δήλωση, υποβάλλοντας νέα δήλωση.

(2) Τέτοιες δηλώσεις θα γνωστοποιούνται στο Θεματοφύλακα και θα δηλώνονται ρητά οι εδαφικές ενότητες στις οποίες εφαρμόζεται η Σύμβαση.

(3) Εάν ένα Κράτος δεν υποβάλει δήλωση σύμφωνα με το άρθρο αυτό, η Σύμβαση θα εφαρμόζεται σε όλες τις εδαφικές ενότητες αυτού του κράτους.

Άρθρο 46

(1) Η Σύμβαση θα τεθεί σε ισχύ την πρώτη ημέρα του μήνα, που ακολουθεί μετά την πάροδο τριών μηνών από την κατάθεση του τρίτου εγγράφου της επικύρωσης, της αποδοχής ή της έγκρισης που προβλέπεται στο άρθρο 43.

(2) Στη συνέχεια, η Σύμβαση τίθεται σε ισχύ:

α) για κάθε Κράτος που επικυρώνει, αποδέχεται ή εγκρίνει αυτήν μεταγενέστερα ή προσχωρεί σε αυτήν, την πρώτη ημέρα του μήνα που ακολουθεί μετά την πάροδο, τριών μηνών από την κατάθεση του εγγράφου της επικύρωσης, της αποδοχής, της έγκρισης ή της προσχώρησης.

β) για τις εδαφικές περιοχές στις οποίες εφαρμόζεται η Σύμβαση σύμφωνα με το άρθρο 45, την πρώτη ημέρα του μήνα που ακολουθεί μετά την πάροδο τριών μηνών από τη γνωστοποίηση που προβλέπεται στο παρόν άρθρο.

Άρθρο 47

(1) Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος στη Σύμβαση μπορεί να την καταγγείλει απευθύνοντας γνωστοποίηση στο Θεματοφύλακα.

(2) Η καταγγελία θα αρχίσει να ισχύει την πρώτη ημέρα του μήνα, που ακολουθεί μετά την πάροδο δώδεκα μηνών από την ημερομηνία λήψης της γνωστοποίησης από το Θεματοφύλακα. Εάν στη γνωστοποίηση ορίζεται μεγαλύτερη περίοδος για την έναρξη ισχύος της καταγγελίας, η καταγγελία θα αρχίσει να ισχύει με την πάροδο της υπό κρίση περιόδου μετά από τη λήψη της γνωστοποίησης από το Θεματοφύλακα.

Άρθρο 48

Ο Θεματοφύλακας γνωστοποιεί στα Κράτη Μέλη της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου, στα υπόλοιπα κράτη που συμμετείχαν στην Δέκατη Έβδομη Σύνοδο, καθώς και στα κράτη που προσχώρησαν στη Σύμβαση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 44:

α) τις υπογραφές, επικυρώσεις, αποδοχές και εγκρίσεις που προβλέπονται στο άρθρο 43.

β) τις προσχωρήσεις και αντιρρήσεις που προβλήθηκαν στις προσχωρήσεις που προβλέπονται στο άρθρο 44.

γ) τη χρονολογία κατά την οποία η Σύμβαση τίθεται σε ισχύ σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 46.

δ) τις δηλώσεις και ορισμούς που προβλέπονται στα άρθρα 22, 23, 25 και 45.

ε) τις συμφωνίες που προβλέπονται στο άρθρο 39.

στ) τις καταγγελίες που προβλέπονται στο άρθρο 47.

Για να πιστοποιηθούν τα παραπάνω, οι υπογράφοντες, νόμιμα εξουσιοδοτημένοι για το σκοπό αυτόν, υπέγραψαν την παρούσα Σύμβαση. Έγινε στη Χάγη, στις 29.5.1993, σε δύο κείμενα, στην Αγγλική και Γαλλική γλώσσα, που είναι εξίσου αυθεντικά, σε ένα πρωτότυπο που κατατέθηκε στα αρχεία της Κυβέρνησης του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, ένα επικυρωμένο αντίγραφο του οποίου θα επιδοθεί δια της διπλωματικής οδού, σε κάθε Κράτος που ήταν Μέλος της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου κατά την Δέκατη Έβδομη Συνοδό της και σε κάθε άλλο κράτος που συμμετείχε σε αυτή τη Σύνοδο.

Άρθρο δεύτερο

1. Ως Κεντρική Αρχή για την εκτέλεση των υποχρεώσεων που επιβάλλονται από την κυρούμενη Σύμβαση, κατά το άρθρο 6 παρ. 1 αυτής, ορίζεται το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης.

2. Η Ελλάδα δηλώνει ότι οι λειτουργίες της Κεντρικής Αρχής που προβλέπονται από τα άρθρα 15 έως 21 της Σύμβασης είναι δυνατόν να εκτελούνται από τις ακόλουθες αναγνωρισμένες ως ειδικευμένες Υπηρεσίες και Οργανώσεις που μνημονεύονται στη διάταξη του άρθρου 1 παράγραφος 2 του π.δ. 226/1999 (ΦΕΚ 190 Α΄), ήτοι τις:

(α) Διευθύνσεις Κοινωνικής Πρόνοιας των τεσσάρων τομέων της Νομαρχίας Αθηνών για το Νομό Αττικής, πλην της Νομαρχίας Πειραιά, καθώς και για τους Νομούς των περιφερειών Στερεάς Ελλάδος και Θεσσαλίας.

(β) Διεύθυνση Κοινωνικής Πρόνοιας της Νομαρχίας Πειραιά για τη Νομαρχία του Πειραιά και για τους Νομούς των περιφερειών Βορείου και Νοτίου Αιγαίου.

(γ) Διεύθυνση Κοινωνικής Πρόνοιας της Νομαρχίας Θεσσαλονίκης για τους Νομούς των περιφερειών Κεντρικής Μακεδονίας, Δυτικής Μακεδονίας και Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης.

(δ) Διεύθυνση Κοινωνικής Πρόνοιας της Νομαρχίας Αχαΐας για τους Νομούς των περιφερειών Δυτικής Ελλάδας, Πελοποννήσου και Ιονίων νήσων.

(ε) Διεύθυνση Κοινωνικής Πρόνοιας της Νομαρχίας Ηρακλείου για τους Νομούς της περιφέρειας Κρήτης.

(στ) Διεύθυνση Κοινωνικής Πρόνοιας της Νομαρχίας Ιωαννίνων για τους Νομούς της Περιφέρειας Ηπείρου.

(ζ) Τον Ελληνικό Κλάδο της Διεθνούς Κοινωνικής Υπηρεσίας με έδρα την Αθήνα.

(η) Το Δημοτικό Βρεφοκομείο Θεσσαλονίκης «Άγιος Στυλιανός» και οι Μονάδες Κοινωνικής Φροντίδας που μετατράπηκαν σε νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου με το άρθρο 14 του ν. 3329/2005 (ΦΕΚ 81 Α΄), στις οποίες περιλαμβάνονται και οι Μονάδες «Αναρρωτήριο Πεντέλης», Κέντρο Βρεφών «Η ΜΗΤΕΡΑ» και Παιδόπολη «Άγιος Ανδρέας Καλαμακίου».

Στις περιπτώσεις που δεν υφίσταται στελεχωμένη κοινωνική υπηρεσία στις προαναφερόμενες Μονάδες Κοινωνικής Φροντίδας, η κοινωνική έρευνα διενεργείται υποχρεωτικά από τις αρμόδιες Κοινωνικές Υπηρεσίες των Διευθύνσεων ή Τμημάτων Πρόνοιας των οικείων Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων.

3. Η Ελλάδα δηλώνει, κατά τη διάταξη του άρθρου 22 παράγραφος 4 της Σύμβασης, ότι οι υιοθεσίες παιδιών, των οποίων η συνήθης διαμονή βρίσκεται στην Ελλάδα, μπορεί να πραγματοποιηθούν μόνο εάν οι λειτουργίες των Κεντρικών Αρχών εκτελούνται από δημόσιες υπηρεσίες ή διαπιστευμένους οργανισμούς, σύμφωνα με το Κεφάλαιο ΙΙΙ της Σύμβασης.

4. Η Ελλάδα δηλώνει, κατά τη διάταξη του άρθρου 23 παράγραφος 2 της Σύμβασης, ότι ως Αρμόδια Αρχή για την πιστοποίηση, ότι η υιοθεσία έγινε σύμφωνα με τη Σύμβαση, ορίζεται το αρμόδιο κάθε φορά Δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση της υιοθεσίας.

5. Η Ελλάδα δηλώνει, κατά τη διάταξη του άρθρου 25 της Σύμβασης, ότι δεν θα δεσμεύεται από τη Σύμβαση για να αναγνωρίζει υιοθεσίες που έγιναν με βάση συμφωνία, η οποία καταρτίσθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 39 παράγραφος 2 της Σύμβασης.

6. Η αναγνώριση από την Ελλάδα μιας υιοθεσίας που πραγματοποιήθηκε σε αλλοδαπό Συμβαλλόμενο Κράτος τελεί υπό τις προϋποθέσεις: α) ότι έχει παρασχεθεί η πιστοποίηση από την Αρμόδια Αρχή του Συμβαλλόμενου Κράτους ότι η υιοθεσία έγινε σύμφωνα με τη Σύμβαση και β) ότι η υιοθεσία δεν είναι προδήλως αντίθετη προς τη δημόσια τάξη, λαμβανομένου υπόψη του συμφέροντος του παιδιού.

Άρθρο τρίτο

Η ισχύς του παρόντος νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και της Σύμβασης που κυρώνεται από την πλήρωση των προϋ-ποθέσεων του άρθρου 46 παράγραφος 2 περίπτωση α΄ αυτής.

Παραγγέλλομε τη δημοσίευση του παρόντος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και την εκτέλεσή του ως νόμου του Κράτους.

Αθήνα, 30 Ιουνίου 2009

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΓΡ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
Π. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
Θ. ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ

ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
Δ. ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Ν. ΔΕΝΔΙΑΣ

Θεωρήθηκε και τέθηκε η Μεγάλη Σφραγίδα του Κράτους

Αθήνα, 1 Ιουλίου 2009

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ν. ΔΕΝΔΙΑΣ

01000101010107090028

ΑΠΟ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 34 * ΑΘΗΝΑ 104 32 * ΤΗΛ. 210 52 79 000 * FAX 210 52 21 004
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: http://www.et.gr – e-mail: webmaster.et@et.gr